

altitudine artistică demnă de toată lauda (Asineta Răducan fiind la fel de convingătoare și în rolul în travesti al lui Nicklausse, și atunci când – sub chipul Muzei – dezvăluie adevărata identitate a personajului, izbutind chiar să rostească proza surprinzător de firesc și de nuanțat pentru o cântăreață). În fine, cu aplicație și talent, Mihai Irimia (*Spallanzani*), Dan Popescu (*Crespel*), Paul Tomescu (*Schlemihl*), Adrian Mărcan (*Hermann*), Daniel Vălcoci (*Nathanael*) și Irinel Felea (*Luther*) dau viață personajelor de plan secund, iar Doina Munteanu întruchipează Vocea mamei, cântând în închipuirea Antoniei.

Întreagă această defilare de figuri fantastice este expresiv „coregrafiată” de către Nermina Damian și înveșmântată de către Viorica Petrovici în costume somptuoase, sugerând deopotrivă timpul (sfârșitul secolului XVIII) și locul acțiunii, dar și caracterul fiecărui personaj (inclusiv pe acela al unuia... inventat: Cocoșul automat, prezent cu tâlc în preajma lui Spallanzani). Structura fixă unică realizată de către scenografă pentru toate cele patru spații de joc particularizate prin ingenioase elemente mobile (Taverna lui Luther și casa fizicianului Spallanzani din Nürnberg, locuința lui Crespel din München și aceea a Giuliettei din Veneția) fascinează prin inteligenta amplificare a adâncimii și înălțimii scenei, grație unei elegante scări arcuite ce coboară pe fundal, dezvăluind un basorelief halucinant, alcătuit din capete de femei în al căror păr fabulos se aprinde la un moment dat, în mijlocul a ceea ce părea a fi o buclă, lumina unui al treilea ochi.

Este, acest ochi suplimentar, un simbol pentru universul nemărginit al imaginației, a cărui privire interioară i-a reunit din nou pe regizor și pe scenografă într-o operă de artă în egală măsură consistentă și elocventă. Iar acei spectatori care au citit cu atenție scurtele însemnări ale lui Cristian Mihăilescu din programul de sală vor fi înțeles cu siguranță că, pentru el, această punere în scenă nu constituie nici pe departe modalitatea definitivă de înțelegere a operei lui Offenbach: „Asaltul ideilor asupra regizorului” enunță o serie de puncte de vedere temerare, pe care, fără îndoială, că o viitoare montare le va putea fructifica. Rămâne de văzut dacă acest lucru se va întâmpla pe o altă scenă din țară sau pe una din străinătate...

Opera din Brașov – Povestirile lui Hoffmann. Muzica: Jacques Offenbach. Libretul: Jules Barbier.
**Regia: Cristian Mihăilescu. Scenografia: Viorica Petrovici. Coregrafia: Nermina Damian. Conducerea muzicală: Traian Ichim. Soliști: Joachim Knitter (*Hoffmann*), Asineta Răducan (*Nicklausse*), Valentina Mărgăraș (*Olympia*), Maria Petcu (*Antonia*), Cristina Radu (*Giulietta*), Cristian Dicu (*Adreas, Cochenille, Franz și Pitichinaccio*), Dion Mazerolle (*Lindorf, Coppelius, Dr. Miracle și Dapertutto*), Mihai Irimia (*Spallanzani*), Daniel Vălcoci (*Nathanael*), Dan Popescu (*Crespel*), Irinel Felea (*Luther*), Paul Tomescu (*Schlemihl*), Adrian Mărcan (*Hermann*), Doina Munteanu (*Vocea mamei*), Simona Manole Mărcan (*Stella*).
 Data premierei: 11 decembrie 2004.**

TEATRUL NAȚIONAL DE OPERETĂ „ION DACIAN”

Actualizare, localizare și globalizare

Fără cor și fără balet, fără somptuozitatea unor decoruri și costume numeroase, în schimb, cu o partitură muzicală alcătuită aproape exclusiv din numere devenite (în cei 85 de ani trecuți de la premiera absolută, ce a avut loc la Berlin, în 15 aprilie 1920) veritabile șlagăre ale genului, *Logodnicul din Lună* (titlu – mult mai potrivit – sub care se prezintă la noi *Vărul din Dingsda* de Eduard Künneke) este mai aproape, ca factură, de „comedia cu cânticele” de pe

timpul lui Alecsandri, decât de opereta pe care tot la acea vreme o impuneau drept model clasicii școlilor vieneză și pariziană. Cum într-un asemenea spectacol teatrul dobândește o importanță egală cu muzica, este evidentă necesitatea ca la fiecare nouă punere în scenă proza să fie revizuită, eliminându-se poantele învechite și inventându-se altele, actuale, ba chiar și locale. Așa se face că bătrâna versiune românească realizată de V. Timuș și M. Păun pentru premiera bucureșteană din 18 martie 1966 a dobândit acum o serie de elemente care vădesc tendința contemporană a... globalizării: în loc de uvertură, la față de cortină, genericul serialului *Tânăr și neliniștit* dezvăluie unul câte unul eroii poveștii (ea însăși un fel de telenovelă!); chiar și scenografia Diane Ioan (atât prin decorul unic al grădinii subtropicale, cât și prin unele dintre inspiratele costume feminine) sugerează drept loc al acțiunii mai degrabă o vilă hollywoodiană decât una austriacă; nobilul Egon von Wildenhagen capătă figura savuroasă a unui punkist; August, în blugi tăiați și cu rucsacul în spate, intră în scenă cățărându-se din sală, ca un adevărat turist rătăcit, în timp ce Roderich este categoric un motociclist convins; finalurile de ansambluri sunt invariabil fotografiate pentru albumul de familie, iar Josef vorbește la telefonul celular; Hanny și Julia declamă din *Romeo și Julieta*, iar August din *Hamlet*, în original; până și Luna vorbește englezește!

Sunt, acestea, numai o parte dintre detaliile amuzante ce particularizează montarea de astăzi a regizoarei Constanța Câmpeanu față de premiera românească de acum aproape patru decenii a lui Nicușor Constantinescu (în care soprana Constanța Câmpeanu a evoluat și ea!), ca și față de spectacolul mai tânăr cu vreo douăzeci de ani al lui George Zaharescu. Ritmul alert al discursului scenic, susținut de un joc actoricesc amuzant, constituie cu siguranță principala calitate generală a demersului regizoral, după cum frumusețea interpretărilor solistice se

Scenă din spectacol.

datorează într-o măsură considerabilă și susținerii orchestrale prompte și consistente pe care, în debutul său la pupitrul Operetei, foarte tânărul dirijor Răzvan Luculescu reușește să o realizeze. Și dacă valoarea muzicală a contribuției unor *cântăreți* precum Bianca Ionescu, Daniela Vlădescu, Anton Zidaru, Orest Pâslariu sau Marius Mitrofan era de așteptat, în continuare surprinde în chip deosebit de plăcut progresul vocal etalat de *actorul* Valentino Tiron. Ajutată de înfățișarea supraponderală, Alexandra Savu face deosebit de credibilă personalitatea mătușii gurmănde, fiind secundată cu haz de cei doi valeți interpretați de către Cornel Todea și Bogdan Ardeleanu. Cât privește mișcarea scenică propusă de Andreea Toma, ea suplinește în chip fericit, prin numeroasele dansuri de toate tipurile (de la vals la tango și de la foxtrot la cha-cha), încredințate cântăreților-actori, absența baletului despre care vorbeam la începutul acestor însemnări.

Teatrul Național de Operetă „Ion Dacian” București – Logodnicul din Lună. **Muzica:** Eduard Künneke. **Libretul:** Hermann Haller și Rideamus, după Max Kempner-Hochstadt. **Regia:** Constanța Câmpeanu. **Scenografia:** Diana Ioan. **Mișcarea scenică:** Andreea Toma. **Conducerea muzicală:** Răzvan Luculescu. **Distribuția:** Bianca Ionescu (*Julia*), Daniela Vlădescu (*Hanny*), Orest Pâslariu (*Josef*), Alexandra Savu (*Wimpel*), Valentino Tiron (*Egon*), Anton Zidaru (*August*), Marius Mitrofan (*Roderich*), Cornel Todea (*Hans*), Bogdan Ardeleanu (*Karl*). Data premierei: 17 decembrie 2004.

PUBLICUL

Ion PARHON

Un „personaj” reducător la Casandra

Cu puțin timp în urmă, am descins la „Casandra”, la „Gala absolvenților 2005”, de această dată ca simplu spectator, nu ca membru al juriului, fapt care mi-a permis ca, paralel cu atenția acordată celor întâmplătoare pe scenă, să fiu și mai aproape cu ochii și simțirea de ceea ce se petrecea în sală. Ei bine, pot afirma – cu mâna pe inimă – publicul de aici reprezintă un adevărat și fascinant „personaj”. Este creatorul unui spectacol care întregește, uneori „salvează”, iar în cel mai bun caz încununează evoluția viitorilor actori (și regizori și scenografi etc.), eliberând totodată un flux de energie emoțională ce se întoarce, în chip benefic, către protagoniștii reprezentației de pe scenă. La spectacolele *Stele în lumina dimineții*, *Vassa Jeleznova* și *Cu ușile închise*, dar mai ales la *O noapte furtunoasă* și *Romanțioșii*, adevărate furtuni de aplauze, la scenă deschisă, purtau interpreții pe valul simpatiei generale și al ambițiilor lor de a-și apropia succesul profesional. Momente de temperatură fierbinte, de euforie colectivă și de contagioasă bună dispoziție, îmi revin în minte, legate de spectacolele cu piesele lui Caragiale și Edmond Rostand, numite mai sus, în care, în special „primele” distribuții au declanșat printre tinerii spectatori un adevărat „delir”, cascade de râs, chiote și fluierături de entuziasm, așa cum numai aici, la „Casandra”, în edenul artei juvenile, mai poți întâlni. Este o atmosferă ce reușește să te facă să uiți și de frigul de-afară